Варна, Петъкъ, 24-й Декемврий 1893 г. Брой 88

ЦѢНИ.
За абониранье на вѣстника:
За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.
За обявленията:
1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за цицер. редъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.
2) Въ два стълба:
На 4 стр. за цицер. редъ—50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 2 л.
За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правѭтъ важни отстѫпки.
АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА
Записваньето на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на мѣсеца
Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ
Основанъ въ 1891 година.
„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата".

АДРЕССЪ:
За писма статии и рѫкописи:
До Редакцията.
За **пари** (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский
РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТА
се помѣщава въ **домъ Бобчевский, № 335, срѣщу Централната градска градина.**
Редакцията не отговаря за съдържанието на публику[illegible] тѣ писма и съобщения [illegible] сѫ отъ специал[illegible] допис[illegible]
Неуп[illegible] рѫкописи се [illegible] ко се платѭтъ [illegible] житѣ разноски.
[illegible]платени писма не се приематъ.
Единъ брой 20 ст.

ВАРНА 24 XII 93 NA
„Общ. Вѣстникъ" —Варна.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубения брой, но току слѣдъ получваньето на слѣдующия брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ" брой, и то ако има.

Стопанинъ
П. Бобчевский.

Редакцията е взела за правило да не испълнява никакви порѫчки, които не сѫ придружени съ стойностьта.
За обявленията се плаща слѣдъ първото публикуванье.

Нашитѣ абонати, види се, мислѭтъ, че вѣстникътъ ни е лѣгнѫлъ на банки и хазни, та никакъ не се погрижватъ да пращатъ абонаментитѣ си. Съобщаваме имъ, и желаемъ да ни разберѫть, че безъ редовно плащанье не е възможно да трае вѣстникъ, защото той безъ пари не се издава, а паритѣ не сѫ неисчерпаемъ изворъ.

Настояваме прѣдъ всѣки още неплатившъ абонатъ да испрати на името на стопанина десеть лева въ пощенски бонъ СЛѢДЪ ТОЗИ БРОЙ. Молимъ да не отлагатъ вече, защото сериозно се нуждаемъ. Срѣдствата ни се исчерпватъ, а, вѣрва ни се, желанието на абонатитѣ не е да ни съсипватъ материално, освѣнъ денонощнитѣ ни трудове.

А ония любезни около 400 г-да, които се абонирахѫ отъ тѫзи есень насамъ съ обѣщание да испратѭтъ абонамента си съ първа поща и до два-три броя, молимъ да не забравятъ обѣщанията си, слѣдъ като видѣхѫ нашата къмъ тѣхъ довѣрчивость.

Агентъ нашъ не трѣбва да чака никой, защото не можемъ да смогнемъ и скѫпо ни костува.

Надѣваме се, че ще бѫдемъ послушани.

Администрацията.

ПЕЧАТЪТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ.

Читателитѣ вече ще да сѫ извѣстни за измѣнението, което станѫ въ закона за печата. Башевъ, „народенъ" прѣдставитель—и това име се притуря вече въ историята на българския нашъ периодически печатъ . . . ему же слава и честь —внесълъ въ Народното Събрание прѣдложение въ смисъль, че отговорнийтъ редакторъ, прѣзъ врѣмето, когато е затворенъ, да нѣма право да издава вѣстникъ и да отговаря за него. И това прѣдложение е вече прието да замѣсти чл. 9 отъ закона за печата. До сега този чл. гласѣше, че правото, да отговаря за вѣстникъ, се спираше само прѣзъ врѣмето, когато отговорникътъ издържаше въ затворъ наказанието си, т. е. *когато испълняваше само окончателна сѫдебна присѫда за позорно прѣстѫпление или за прѣстѫпление по печата.* Споредъ новото положение, по закона за печата, щомъ се възбуди отъ прокурора обвинение за прѣстѫпление по печата, отговорний редакторъ, ако не даде порѫчителство, ще се вземе подъ прѣдварителенъ затворъ и отъ тѫзи минута прѣстава да се счита за отговоренъ редакторъ до излѣзването си отъ затвора; когато по старото положение този редакторъ спираше да бѫде такъвъ, като влѣзе въ затвора само по окончателна присѫда, а, ако се вземѣше подъ прѣдварителенъ затворъ, запазваше сѐ-пакъ правото си на редакторъ и отговорникъ.

Добрѣ или злѣ станѫ съ това измѣнение, което, nota bene, испъкнѫ въ Събранието пакъ тъй изведнъжъ, при бързина, и се свърши до като се чуе и разбере изъ България? — Да се позанимаемъ.

Да бѫдешъ въ България редакторъ, или сѐ едно отговорникъ, е *политическо право* — сѫщо тъй, както и да бѫдешь избиратель. Политическитѣ права, изобщо сѫ дадени отъ Конституцията ни, възъ основа на принципа, че всѣкой български подданникъ взема участие въ управлението на страната, както и въ тегобитѣ ѝ (чл. чл. 57, 60 и 62 отъ Конституцията). А така освѣтени права по кой начинъ се отнематъ?

Прѣхвърлѣте, ако щете, и цѣлото ни законодателство, вий не ще можете да намѣрите нищо друго, освѣнъ че политическитѣ права се загубватъ, се отнематъ *само по окончателна присѫда отъ сѫдебнитѣ власти и то пакъ само за позорни прѣстѫпления.* Никакъ не е достатъчно даже да бѫде личностьта само подъ слѣдствие или сѫдъ за позорно прѣстѫпление, за да бѫде лишенъ отъ тия си права, а безусловно нуждно е да бѫде испълнена окончателната присѫда за позорното прѣстѫпление. До като туй стане, всѣкой обвиняемъ е пъленъ владѣтель на всичкитѣ права, които му дава конституцията ни. Никой, на пр., адвокатъ не губи нито правото си да адвокатствува до окончателното испълнение на присѫдата му за позорно прѣстѫпление; ако даже бѫде задържанъ отъ сѫдебнитѣ власти подъ прѣдварителенъ затворъ, *никой законъ не му забранява да адвокатствува* и отъ затвора, стига самъ той да има тѫзи възможность покрай ограничението на личната му свобода. Неговитѣ макарь писменни ходатайства, отъ свое име по чужди интереси, не могѫтъ да се игнониратъ, само защото е затворенъ, щомъ нѣма опозорителна присѫда.

Тъй, само по окончателна присѫда отъ сѫдъ по позорно прѣстѫпление може да се отнематъ политическитѣ права на българския подданникъ и — никакъ другояче. И само отъ сѫдъ, защото, по принципъ, всѣко лишение или какво да е ограничение особенно по тѣзи права става не за друго, а само за **наказание**. Тъкмо за туй лишението отъ политически права се вижда да е възможно единственно въ *наказателнитѣ закони.* Да се отнесе подъ вѣдомството *на сѫдилищата* това лишение, като наказание, е причина Конституцията ни, защото тя казва, че *не може да се налага никому никакво наказание безъ сѫдебна присѫда и тя още непрѣмѣнно влѣзла въ законната си сила* (чл. 73).

Ония, на които въобще не понасятъ нашитѣ разсѫждения, поддържатъ постоянно, като срѣдство за оборванье, че сме партизанствували и само *за туй* сме пишели *нарочно* противно на правителството. За да не намѣрва основание подобно безсъвѣстно твърденье, ний прибавяме, че казаното ни до тука е напълно еднакво и съ разумението на днешното ни правителство. Провѣрѣте! Чл. 14 отъ Избирателния Законъ—*чадо на днешното правителство*—казва, че не могѫтъ да бѫдѫтъ избиратели ония, които сѫ „лишени *по сѫдъ* отъ политически права— прѣзъ всичкия периодъ показанъ въ присѫдата" и още ония, които се намѣрватъ въ затворъ *по прѣдварително слѣдствие „за злодѣяние* или *по присѫда*—до освобождението имъ". Другъ начинъ лишение отъ политически права, вънъ отъ вѣдомството на сѫдебнитѣ власти, въ закона не е прокаранъ, не е допустнѫтъ и аслѫ не може да се допустне въ границитѣ на Конституцията ни.

Въ данния случай може да ни се отвори, че новий чл. 9 отъ закона за печата не отнема политическитѣ права на отговорния редакторъ, тъй като може пакъ да се ползува съ права на редакторъ, щомъ излѣзе отъ затвора. Да, наистина тъй е; чл. 9 не отнема съвсѣмъ политическото право на редакторъ, но го отнема *врѣменно, съ запрѣщението да бѫде редакторъ,* да упражнява това си политическо право, *до като е затворенъ,* по каква и да било причина и безъ всѣка присѫда. И сѫдилищата не всѣкога *вѣчно* отнематъ политическитѣ права, на виновния, а много често и *врѣменно* само. Магаръ отъ туй трѣбва да изваждаме заключение, че *врѣменното* лишение отъ политически права не е лишение, не е наказание?—О, не! Тъй може да мисли само глупець, който нѣма хаберъ, що е наказание и лишение по присѫда. Не е, прочее, важното тукъ нито до колко врѣме ще бѫде лишението отъ политическо право; ами важното е само туй, че по чл. 9 се заповѣдва нѣщо голѣмо: фактическо отneманье на политическо право по едно просто арестуванье, до като трае туй арестуванье. А такова нѣщо, защото е признато като наказание, *не трѣбвало би да се допущя безъ окончателна присѫда,* споредъ явната и положителна заповѣдь на основния ни законъ—Конституцията. Инакъ, то се счита, безъ всѣко съмнѣние, *за произволъ* съ тия скѫпи права на подданника.

И другояче позволѣте да погледнемъ на новия чл. 9. „Редакторъ може да бѫде всѣкой пълнолѣтенъ български подданникъ, който **се ползува** съ граждански и политически права." Тъй казва чл. 5 отъ закона за печата. А новий чл. 9 ще казва, че редакторъ, който е затворенъ, не може да издава вѣстникъ, не бива да го редактира и отговаря за него. Сега: постановлението на чл. 5 „който *се ползува* съ политически права" съ какво пада, та думитѣ „се ползува" ставатъ „не се ползува," щомъ е затворенъ редакторътъ-отговорникъ? Принципъ, аксиома е, че затварянього само по себе си не дава за послѣдствие и лишението отъ политически права, а трѣбва да има за туй присѫда. Какво основание, слѣдов., има чл. 9 да отнема това право, макарь врѣменно, когато по Конституцията правото не тъй се отнема? Избирательтъ, най-сетнѣ, до като е въ затвора по тѫзи или онѫзи причина, нѣма, разбира се, възможность да гласоподава въ затвора и за туй нѣма какъ да бѫде избиратель въ изборния день; но на редактора какво основание има каква да е власть да запрѣщава, да редактира или отговаря за вѣстникъ, когато това си право той не прѣстава да притежава и може прѣкрасно да упражнява и отъ затвора, гдѣто стои безъ присѫда? — Наистина, напълно законно е, щото редакторъ-отговорникъ да испълнява присѫдата си за прѣстѫпление по печата (не говоримъ за друго позорно прѣстѫпление) и едноврѣменно да издава или да редактира и отговаря по вѣстника — прѣстѫпленията по печата не сѫ позорни и въ никой случай по тѣхъ не се отнематъ политически права — съ други думи казано, и старий, чл. 9 бѣше противенъ на началото за пазенье политически права; но той се показваше по вече строгъ, отколкото трѣбва, поне срѣщу единъ вече *осѫденъ,* срѣщу редакторъ-отговорникъ вече признатъ прѣдъ закона за *виновенъ.* А съ новата му редакция имаме нѣщо много повече строго и убийствено: и *неосѫденъ редакторъ вече се наказва съ лишение отъ политическото му редакторско право, щомъ само се арестува, па било то за каквото било и билъ той виновенъ или не!!* — Кой и какъ ще може да ни убѣди, че срѣщу такъвъ законъ не възстава Конституцията съ своята категорическа заповѣдь?!

Колко критики прѣкара този законъ за печата, безъ още и този новъ чл. 9! И колко несправедливи присѫди създаде той въ нашата сѫдебна юриспруденция! И колко жъртви прибра той въ затворитѣ, откакто сѫществува! Въ послѣдньо врѣме нѣкои вѣстници бѣхѫ продумали съ молба къмъ правителството да поправи този законъ въ либераленъ духъ. Искаше се, особенно, да се измѣни чл. 33 отъ него, съ който се прѣдписва да се приема за доказателство само присѫда по писаното въ печата. Но . . . не стигнѫло, че съ този законъ до сега печатьтъ търпи несправедливитѣ присѫди, а още потрѣбвало да се наказва той и *безъ присѫди!* !

А защо е било потрѣбно туй ново ограничение?

Свободата на словото била опасна у насъ, въ България, защото имало злоупотрѣбители, които не мислѣли за доброто на отечеството си, ами мислѣли само да напакостѭтъ, като орѫдия на външна сила, съ поддържаньето на едно постоянно раздражение противъ властьта! Такъвъ е общийтъ духъ на една стати[illegible] въ „Свобода," помѣстена въ броеве 12[illegible] и 1273 отъ *14 и 15 Декемврий* т. г. подъ заглавие *„И у насъ да се направи нѣщо."* Тѫзи статия искаше нови ограничения въ закона за печата, [illegible]о Франция и Щвейцария направили [illegible] срѣщу анархиститѣ, та и у насъ имало [illegible]*ца,* които били като анархиститѣ! Статият[illegible] 14-й и 15-й Декемврий, а на 17-й сѫщий вече се приема новия членъ и на първо и на второ четенье! Не можихме да дочакаме и до снощи Софийската поща, за да узнаемъ подробности и по разискванията на туй измѣнение, но нито се съмнѣваме, че мотивитѣ сѫ чисто „патриотически." Нашитѣ *патриоти* толкова се плашѫтъ отъ фалшивото си положение, щото всичкитѣ исключителни закони, даже и измѣненията на Конституцията, не могѫтъ сѐ пакъ да ги успокоѭтъ, не ги осигуряватъ . . . Създадохѫ „силно и трайно" правителство, взехѫ каквито искахѫ исключителни закони, провъзгласихѫ се и за най-чисти патриоти, но испъкнѫ като изъ дънъ-земя единъ вѣстникъ („Своб. Слово"), оппозиціоненъ органъ на бивши министри—хора на една и сѫща външна политика — и патриотитѣ се хвърлихѫ като ламьи върху му, макарь всѣки оппозиционенъ органъ да бива ограниченъ, безъ всѣка власть и сила само въ списванье! Нѣколкото правителственни органи не прѣстанѫхѫ да хвърлѭтъ върху бившитѣ тѣхни министри всѣки родъ каль за невѣрность, прѣдателство и подлости, но не стигаше, пакъ не се виждахѫ сигурни, и, ето, хванѫхѫ се о Закона за печата, който имъ се видѣлъ много либераленъ! Проповѣдватъ безъ срамъ и очи, че „основни принципи" било да се увеличавало ограничението и наказанието силно: „за да се принудѣлъ „прѣстѫпникътъ" *(публицистъ!)* най-сетнѣ да се откаже отъ своята севда"! Какво безсрамие! Да ги попита човѣкъ: гдѣ и съ какво доказватъ тѣ, че нѣкога свободата на словото именно е съсипала нѣкой народъ и държава — тѣ отговарятъ: „Най-неопровержимъ свидѣтель е нашата страна, въ която чрѣзъ тая свобода биде подровенъ тронътъ на първия ни князъ, който срѣщу 9-й Августъ се прѣдставляваше въ извѣстни органи на словото като най-голѣмия развратникъ!" Чуешъ ли, българино? Свободата на словото подровила князъ Александра! Когато пъкъ *патриотитѣ* искатъ „силно и трайно" правителство, тогазъ ти показватъ пъкъ нѣкакви „секретни нархиви" а руската дипломация, че тѫзи послѣдната е гонѣла и *съборила* княза! Попитайте вий: ако нѣмаше свобода на словото, князъ Александръ ще бѫдѣше ли и до сега нашъ князъ? . . .

Печатътъ кривъ! Свободата крива! Ний и другъ пѫть говорихме—помните, по въпроса за *цензурата,* — че ако има злоупотрѣбители съ печата има и вѣрни служители на печата, че борбата е всѣкога полезна, че който е нечестенъ тогазъ излѣзва на явѣ, че *на сила* отъ личность добро не се прави на народъ. Не ще се простираме и сега върху тѫзи страна на печата, за да не дотѣгнемъ и на читателя съ такива понятия, извѣстни и на дѣцата. Ще кажемъ само, че всѣко насилие върху печата принася, напротивъ, страшна врѣда, защото раздражава и печатъ и общество, прѣдизвиква нови и нови насилия, до като . . . хмъ ! . . Ехъ, пустия му „патриотизмъ“!

Какво ще дочакаме съ новото измѣнение на закона за печата?

Точно и положително: партизанитѣ, съставляющи правителството, щомъ турѭтъ на око нѣкой противенъ тѣмъ вѣстникъ, ще могѫтъ лесно да го съсипѭтъ *по законенъ пѫть* и никой не ще има право да ги укорява, че вършели беззаконни работи! Ако му понася на вѣстника, нека пише противъ правителството; ако може, нека опповицията да държи вѣстници! Да, не се шегуваме, не прѣувеличаваме—ще видите, най-сетнѣ. Това—„Черно Море“, „Прогрессъ“ и други лични независими органи ставатъ вече играчки въ рѫцѣтѣ на правителството, а „Своб. Слово“ може да издържа, *само ако притѣжава грамаденъ фондъ*. Ето какво имаме да гледаме съ вѣстницитѣ: прѣдъ или въ деня на вѣстника, в怎ематъ отговорника и го задържатъ въ участька или полицейския затворъ божемъ за нѣкоя простѫпка (я че е псувалъ правителство или полиция, я че се е събралъ съ нѣкой „прѣдатель,“ та да сниматъ дознание — шпиони-потераджии въ градо[illegible] далъ Господь) и вѣстникътъ не [illegible] да излѣзе, безъ да наруши закона за печата, а ще трѣбва да прѣтърпи редакцията му извѣстно наказание, ако ще да е въ пари! Послѣ ще дадѫтъ подъ сѫдъ, криво-право, отговорника и ще го съберѫтъ въ затвора, безъ да знае може би о[illegible] и издательтъ. Трѣбва да [illegible] новъ отговорникъ, комуто да се дава плата, като сѫщеврѣменно се дава, безъ съмнѣние, и платата на затворения, до като е въ затвора. И третий, четвъртий, петий и десетий отговорници, на които ще се плаща плата, безъ още ни единъ да е осѫденъ! Не е невъзможно да се издава обвинителенъ актъ (познавате ли прокурорите въ България и знаете ли, какъ се распращатъ тѣ гдѣто му скимне на г. министра на Правосѫдието?) за слѣдъ всѣки брой и—новъ отговорникъ! Смѣтайте сега какъ се намѣрватъ тъй бързо отговорници и колко пари трѣбватъ! Казахме, че „Своб. Слово“ може да издържа при грамаденъ фондъ. Възможно е, да се удържи вѣстникъ само тъй: редакцията да държи винаги въ резерва, съ плата, на лице всѣки часъ, *най-малко 6 души отговорници* и колкото се затварятъ да ги дотъкмява постоянно и скоро. По този начинъ вѣстникътъ ще може да излѣзва редовно, като задължава оня отговорникъ, който ще бѫде обозначенъ въ вѣстника, да бѫде на лице до издаваньето на броя, а ако бѫде внезапно арестуванъ, когато вѣстникътъ е вече подъ печатъ, да приготвя глобата му или да промѣни тосчасъ името му и да съобщи за новия отговорникъ въ прокуратурата. А можете да си прѣдставите какво ще пише такъвъ вѣстникъ при подобно ожесточено гонение! И нѣма ли право? Крайтъ ще бѫде спираньето му *административнимъ образомъ* или пъкъ обичната блудница — *цензурата*.

Всичко това приятно ли ще влияе на българския свѣтъ? „Патриотизмътъ“ ще блаженствува ли вече по този начинъ? И, още едно, могѫтъ ли личнитѣ материално слаби вѣстници, които чакатъ подържката на читателя, да сѫществуватъ при честно и независимо убѣждение, щомъ бѫдѫтъ прѣслѣдвани партизански ?

Ще гледаме. Ний знаемъ само туй, че насилието надъ печатъ никога никѫдѣ не е донесло полза, а всѣкога—врѣда. Обърнѣте историята на най-голѣмия мѫченикъ на свѣта—печата—и виждте !

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВѪТРѢШНИ.

— Минѫлата година бѣше внесенъ въ Народното Събрание отъ тогавашния министръ на Финанситѣ (г. Начовичъ) законопроектъ за Земледѣлческата Банка. Тоя законопроектъ създаваше и акции, освѣнъ настоящия капиталъ на зѐмледѣческитѣ касси, та управлението на Банката се гласѣше да бѫде акционерно събрание и управителенъ съвѣтъ съ единъ достатъчно голѣмъ капиталъ. Само че акциитѣ бѣхѫ много съ ефтини доходи, та законопроектътъ се явяваше до нѣкѫдѣ непрактиченъ по отношение на капитала съ акции. При все туй, капиталътъ се назначаваше поне исключително за земледѣлцитѣ, безъ всѣка намѣса на „Народната“ държавна Банка.—Законопроектътъ се прие по принципъ и замръзнѫ въ коммиссията.

Тѫзи година г. новий министръ на Земледѣлието и Търговията почва дѣятелностьта си съ новъ законопроектъ за Земледѣлческа Банка, който е вече и внесенъ въ Събранието. Нѣмаме законопроекта и далечъ сме отъ мѣстото на разискваньето, за да можемъ да знаемъ пó-положително нѣщо за участьта му. Тѫзи е и причината, че не се занимаваме съ него специално. Но споредъ обявенитѣ му мотиви разбираме принципитѣ за осѫществението му и капитала му. Тѫзи новопроектирана банка щѣла да работи само съ сегашния капиталъ на земледѣлческитѣ касси (18,000,000 л.), който билъ „достатъченъ“, споредъ г. министра; щѣла да да бѫде, при туй, и по подобие на Народната Банка, съ назначавани отъ правителството чиновници, вмѣсто изборнитѣ кассиери, щѣла, още, и да шконтирва и се улеснява съ капиталитѣ на Народната Банка.

Да ли новоизмислената Земледѣлческа Банка ще се улеснява съ капиталитѣ на »Народната“ Банка или тѫзи послѣдната ще се улеснява съ капиталитѣ на Земледѣлческата Банка, и чрѣзъ Народната Банка—самото правителство? Съ новия проектъ се дава възможность да се смѣсватъ паритѣ на едната банка съ другата, и да сѫществуватъ капиталитѣ, като „земледѣлчески“ и »народни« само изъ тефтери и кассови книги. А каква ще стане тогазъ? На-ли земледѣлческитѣ пари ще служѫтъ и на правителството чрѣзъ посрѣдството на Народната Банка? Наистина, и сега земледѣлческитѣ касси зематъ—даватъ съ Народната Банка, но исключително само касситѣ вз̀ематъ *взаимнообразно* отъ Банката, по причина на несгрупирания капиталъ на земледѣл касси. Но сега, като се осѫществи проектътъ, ще може еднакво да се прѣнасятъ сумми ту въ едната ту въ другата банки! Освѣнъ туй, за да могѫтъ да се шконтирватъ частнитѣ заеми отъ Землед. Банка въ Народната, ще трѣбва и двѣтѣ банки да сѫ поставени нѣкакъ въ еднакви условия по исплащането на частнитѣ заеми; слѣдва, че Землед. Банка ще работи подъ условията, установени въ търговията—съ полици и аккуратни заплащания. Тогазъ *каква полза за земледѣлеца*, който едва се расправя съ сегашнитѣ касси по гражданския редъ — съ записи, безъ протести?

Не знаемъ, впрочемъ, положително, защото не знаемъ подробноститѣ на проекта. Радваме се поне и на туй, че въ Събранието сѫ се намѣрили нѣкой и другъ българинъ, които съгледали врѣдното *сливанье* на капиталитѣ на земледѣлческитѣ касси въ *държавна* земледѣл. банка. Тукъ е ключътъ, но и той не е отключенъ още както трѣбва, струва ни се.

Минѫлата година нѣмаше нито врѣме за разискваньето на въпроса за земледѣлческата банка основателно, защото възбужденията по измѣнението на Конституцията отвличаше сериозното внимание на всѣкиго отъ тогавашния законопроектъ. И тѫзи година новийтъ законопроектъ не се чу нито *видѣ въ* печата, за да си искаже всѣкой глупавото или умното мнѣние по него. Сѐ бързаме да помогнемъ на народа и отъ много небезцѣлно бързанье прокопсваме, както виждате..

Когато видимъ, било проекта, било закона за Земледѣлческата Банка, тогава ще говоримъ на пространно какъ разбираме ний помаганьето къмъ земледѣлческото съсловие съ кредити и полезенъ ли ще бѫде законопроектътъ, *който досѣга най-болното мѣсто на насъ*, българитѣ, макаръ още и не тъй живо да се разисква и внимава по него. *Дай Боже*, да не се каемъ съ създаваньето на такъва банка, като изгубимъ и сегашнитѣ земледѣлчески капитали!

— Черногорскийтъ в. „*Глас Црногорца*“ дава на читателитѣ си биографията на Митрополита Климента. Като изрежда цѣлия му животъ и дѣятелность, „Глас Црногорца“ свършва тъй:

„А какво е сгрѣшилъ Митрополитъ Климентъ? Че въ недѣлята на православието проповѣдвалъ православие въ православна България!“

Дѣлото на Митрополита у насъ още не е свършено въ всичкитѣ инстанции и само слѣдъ свършваньто му имаме да видимъ така ли е, какво казва черногорскийтъ ни събратъ. Той прибавя въ изложението си още и туй, че митрополитътъ, при толкова мънастири въ България, билъ затворенъ въ хигиенически нездравия Гложенски мънастиръ, гдѣто и двѣгодишното заточение му било достатъчно да остави тамъ коститѣ си. —

— Четемъ въ „Балканска Зора:“

„Има въ свѣта хора, съ честолюбието на които не можешъ да си играешъ безнаказано. Такъвъ единъ човѣкъ е и бай Никола Мосони, нашъ съгражданинъ, до неимовѣрность честолюбивъ, родомъ отъ Станимака. Завчера, недѣля вечерьта, бай Никола Мосони се е напилъ колкото една бъчва. Но тука не е лошото. Лошото е, че безобразния Василъ, неговъ по старъ братъ, си позволилъ да му каже: »Бре Николаки, не те ли е срамъ да се напивашъ като такъвъ-онакъвъ?« А такивато думи много справедливо сѫ докачителни за честолюбието на единъ пиянъ човѣкъ. Кой е далъ право на бая Василя да хока брата си Никола, когато братъ му Никола напива себе си, а не другиго, и то съ свои собствени пари? И заради това Никола измъкнѫлъ единъ ножъ отъ пояса си и доста сериозно мушнѫлъ съ него брата си.

Слѣдъ този високъ актъ отъ честолюбие, бай Никола е търтилъ да бѣга, но не сварилъ да иде много далечь. Полицията го уловила и сега милостьта му лѣжи въ дрънголника.«

— Агентътъ ни, който бѣше тръгнѫлъ на 18-й текущий до Провадия и Шуменъ, за събиранье. абонаменти, донася слѣдующето:

„Вчера, на 18-й того, пристигнѫхъ въ Провадия. При пристиганьето си на гарата пристигнѫ и единъ стражарь, който ми каза, че ме викалъ околийскийтъ началникъ. Азъ попитахъ стражаря, но той каза, че не знаялъ за какво ме викатъ, ами да сме тръгнѣли. Тръгнѫхме. Като дойдохме при г. Началника и го попитахъ, защо ме вика, той ми отговори, че телеграфически му съобщили, че съмъ носѣлъ нѣкакви-си *опозорителни* книжа или рѫкописи. Азъ доброволно му показахъ всички книжа. Но г. началникътъ, недоволенъ само отъ туй, повика секретаря си и му прѣдложи да ме отведе въ друга стая и да ме обискира. Секретарьтъ, при обиска си, не намѣри нищо, освѣнъ едно затворено *необгербовано* писмо, за коѐто пожелá да състави актъ. Азъ се съгласихъ да го отворѭтъ и го отворихѫ. Слѣдъ туй г. началникътъ ми каза, че не гледали за хазната, и ме отпустнѫ, като ми заржча да не казвамъ никому и никѫдѣ“.

Каква е тѫзи смѣлость отъ полицията? Че агентътъ ни не е бездѣлникъ или подозрителна личность — това полицията може да си обясни, щомъ попита „кой си ти?« и види, че носи »откритъ листъ« като агентъ на политически вѣстникъ. Всѣкакви свои подозрѣния полицията пó-нататъкъ не смѣе да прѣдявява, а съ всички свои полицейски срѣдства е длъженъ тайно да внимава за поведението му и работитѣ му, и само ако намѣри *прѣстѫпенъ* поводъ, тогава влѣзва въ правата си да задържа личность и да ѭ растърьшува. Въ случая лицето още не е дошло въ града, хващатъ го още на гарата! Тъмно е за насъ, да ли г. началникъ е ималъ „телеграфическо“ съобщение, за да задържа и обискира нѣкого, но, въ името на законностьта въ страната, никакви полицейски началници не трѣбва да посѣгатъ тъй произволно на личности, защото всѣкаква подобна заповѣдь, отгдѣто и да иде тя, е безусловно беззаконие. Ако такъва полицейщина може да се оправдава, кѫдѣ остава Конституцията ни? Каква държава е тогазъ у насъ? Г-нъ началникътъ не е ли български подданикъ и още българинъ? И нему не е ли мила свободата на личностьта въ общото ни отечество? Не ще ли остане и той безъ полицейска власть и не ще ли си играѭтъ тъй и съ него, щомъ не се зачита основата на държавното ни устройство отъ имѣющия въ рѫка властьта? Скърбно е, тежко е, да гледа българинъ подобни произволи.

И какво подозрѣние е това върху агента ни? Да ли се е искало да се хванѫтъ нѣкакви политически корреспонденции на редактора ни? Или само се е искало да се правѭтъ спънки на вѣстника ни, да се сплашѫтъ абонати или други охотници, та да не съберемъ абонаменти? Нека се знае, и разбра се отъ обиска, че ний не довѣряваме никакви политически миссии на агенти.

Съжаляваме, че случайтъ е съ тѫзи личность на Провадийския окол. началникъ, но, като български граждани и публицисти, съ скърбь въ душата си протестираме прѣдъ . . . кого?—Ехъ, отечество, отечество! У тебе за единътъ хлѣбъ ставатъ и съзнателни произволи отъ чиновници—българи *безнаказанно*! Ще ли се поправи туй?

— Г-нъ Хр. Олчевъ отъ Пловдивъ е прѣвелъ отъ русски романа „*Около прѣстола*“ изъ живота на висшето нѣмско общество. Романътъ, както расправя г. Олчевъ въ поканата си за абонати, съдържалъ твърдѣ интересни подробности за коварна политика, езуитство, разни любовни сцени, кроени въ Ватикана (римския папски дворецъ) и прч. — »Романътъ е политически“ — пише прѣводачьтъ — »но той пó-скоро би минѫлъ за описание истински злодѣйски дѣла съ политическа цѣль, които сѫ били пускани въ ходъ и за които сѫ дохаждали глухи слухове и по насъ, като на пр. удавянието прѣди 3—4 години на баварския краль, загадочната смърть на австрийския прѣстолонаслѣдникъ Рудолфа и прч. и прч. политически потайности.«

Книгата щѣла да обема 12 коли и ще струвала 2 лева, плащани при получваньето на книгата. — Адрессъ за абониранье: въ Пловдивъ до прѣводача.

Вѣрваме, че прѣводътъ на г на Олчева ще намѣри многочисленни четци.

— Г-нъ Гавр. Д. Орошаковъ, бившій прокуроръ на Върховний Кассацион. Сѫдъ и адвокатъ въ Руссе, е прѣдприелъ издаваньето на „*Турский Търговский Законъ*“, въ новъ поправенъ прѣводъ, коментиранъ по удобреного Французско-арабско издание на Théophile Piat, адвокатъ въ Турция, съ

I-ВО УЧРЕДИТЕЛНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ.

(*По рапорта на Коммиссията за началата и постановленията на Българската Конституция.*)

ДНЕВНИКЪ XVII.

27 Мартъ 1879 г.

(*Извлечение*)

(Продължение).

излѣзватъ отъ непомѣрностьта и несъобразностьта на силитѣ и срѣдствата, съ които всѣкой единъ располага. Това се разбира най-лесно и най-добрѣ съ нагледния примѣръ на модитѣ у насъ. По този примѣръ вий всинца можете да схванете лесно, да проумѣйте добрѣ, какви слѣдствия сѫ произлѣзли и произлѣзватъ отъ това, дѣто да се подражава необмислено; за туй не считамъ за нуждно да ви расправямъ повече. Ще прѣминѫ да кажѫ само, че както всѣкой частенъ человѣкъ е ступанинъ въ управлението на сѫдбата на дома си и отговоренъ за слѣдствията, така сѫщо и всѣкой единъ народъ е ступанинъ въ управлението на сѫдбата на отечеството си, или на държавата да кажемъ, на която принадлежи, или на собственната си сѫдба, пó-добрѣ да кажемъ, и е самъ отговоренъ за дѣйствията. Подиръ това ще пристѫпѭ въ разглежданьето на въпроса, който ни занимава.

Този втори начинъ за вършенье на работитѣ, за зла честь, прѣобладава въ усмотрѣнията и распорежданията при устрояваньето, както на частни лица, тъй и на цѣли народи, и прѣобладава по самата проста причина за избѣгванье отъ трудъ; защото человѣкъ въобще или повечето человѣци сѫ расположени къмъ по-лесното, и не обичатъ да си задаватъ трудъ да мислѭтъ върху прѣдначинанията на устрояваньето си и въобще съ воденье на работитѣ си, но просто и чисто копиратъ отъ готово, подражаватъ на други безъ да му прѣмислюватъ, да ли тѣ сѫ на сѫщото положение и подъ сѫщитѣ условия съ тѣхъ, и да ли чуждия калпакъ ще дойде тъй уйгунъ на главата имъ, както имъ се е аресалъ на главата на други. Това произлиза още и отъ излишния страхъ да не би да се сбъркатъ, ако се положѫтъ само на своятъ умъ, и за туй пакъ тичатъ на готово да подражаватъ; това обаче, второто, е порѣдко явление, защото въ него се показва мисълъ донейдѣ и прѣдупазванье до една степень, което е и по-утѣшително; но по обикновенното е онова глупавото и необмисленно подражание, споредъ което се возѭтъ человѣцитѣ често по инстинктъ само — онзи има това, че азъ защо да нѣмамъ ?

Не отричамъ, г-да, че нѣкога това подражение и по примѣра на други водения е свѣсно, а често и спасително; защото можемъ да се ползуваме отъ опита на други прѣди насъ що сѫ се устроявали, като гледаме отъ дѣ сѫ излѣзли и по какви причини сѫ дошле до тамъ, дѣто да узаконѭтъ това или онова постановление. Нъ съгласѣте се съ мене да познаете, Господа, че по-многото пѫти това подражение и примѣра на други водения не е освѣнъ заблуждение, не е освѣнъ повторение на глупости и нелѣпости, които сѫ търкали главата на други народи съвсѣмъ безплодно, които безъ да му обмисляме много много тичаме да ги приемемъ и ний за да потъркатъ и нашитѣ глави, тъй безплодно; защото нѣмаме търпеньето да обмислимъ работата по-добрѣ, или защото нѣмаме разумната смѣлость да отхвърлимъ и отмѣнимъ едно постановление, което очевидно е измѫчвало други, които сѫ били по разни причини принудени да го приематъ и введѫтъ въ кодика на управлението безъ да се спрѣмъ да помислимъ да ли у насъ има тѣзи и сѫщитѣ причини, за които трѣбва да го приемемъ непрѣмѣнно и ний. Ето отъ това именно необмисленно, неразбрано, и непостижимо-прѣстѫпно свѣнение да се отклонимъ отъ една приета у други форма, иде приеманьето на постановления често неумѣстни и несъвмѣстими съ особенното положение, което всѣкой единъ народъ има при особеннитѣ условия, на които е подчиненъ въ своето развитие. А и формата, г-да, както и модата, привнесени и введени необмисленно дохождатъ до невѣроятно тиранство и неотразимость.

Споредъ мене, г-да, азъ намѣрвамъ твърдѣ странно и твърдѣ губително това влияние на работитѣ, което да изискува отъ насъ щото да бѫдемъ непрѣмѣнно и въ всичко каквито сѫ другитѣ.

Отъ друга страна, не виждамъ за какво има да се страхуваме, ако останемъ ексикъ въ нѣщо не нуждно намъ по положението ни и по условията на развитието ни.

И ето защо смѣло се произнасямъ противъ учредяваньето на Сенатъ било, или Държавенъ Съвѣтъ. Азъ не виждамъ нуждата отъ тѣхъ и намѣрвамъ ги излишни и достойни да си останѫтъ въ калабалѫка на нулитѣ, извънъ честнитѣ числа на нашата конституция.

Позволѣте ми да ви се исповѣдамъ, господа, и да ви кажѫ, че въ разглежданьето на този въпросъ и мене има да ме съблазнява нѣщо, и азъ си позволявамъ, като человѣкъ, да се блазнѭ и да бълнувамъ, че, ако не по ума си а то по възрастьта си, може би да се удостоѭ да бѫдѫ и азъ единъ отъ чеституитѣ онѣзи дембели, за които нѣкои мои събратия тукъ показватъ такава ревность да имъ устроѭтъ такъвъ хубавъ приютъ съ учрѣждения таквизъ, каквито сѫ държавни съвѣти и сенати. Кажете ми, не е ли съблазнително да искамъ и азъ и да настоявамъ за кое-годѣ отъ тѣзи учрѣждения?

Но вънъ отъ тѫзи съблазнь, азъ съзнавамъ всичката безполезность на тѣзи учрѣждения и отблъсвамъ ги.

Ний, г-да, искаме сенатъ, но не е ли потрѣбно да се попитаме по-напрѣдъ, защо ги искаме, по каква нужда, по каква причина?

Първо и първо ще ни кажѫтъ, защо нѣма ни една конституция въ свѣта, която да нѣма едно таквозъ нѣщо, и какъ можемъ ний да имаме таквазъ конституция, безъ подобни учрѣждения? Това ще бѫде едно ново нѣщо: една оригиналность, тъй да кажѫ, българска, която може да се види смѣшна въ очитѣ на онѣзъ, които сѫ привикнѫли да гледатъ конституциитѣ накитени съ таквизи пачьи пера.

Но първо и първо да кажѫ и азъ, г-да, привичката на подражанието, това дѣто да се поддѣлва и подвежда нѣкой подъ приети отъ други форми, лишила е свѣта, лишила е человѣчеството отъ много полезни приложения на практични и свѣтли мисли. Подражанието, необмисленното подражание, затрънва по нѣйдѣ си пѫтя на развитието и става нужда оригиналностьта да дойде да направи прѣлѣзъ или да пробие другъ пѫть; подражанието не е освѣнъ да става нѣкой неволникъ на приети форми, а какво по-нехвалито отъ това, дѣто да бѫде единъ народъ неволникъ на вкуса на другъ единъ народъ и да се подчинява на чужди нужди, които той никакъ нѣма и не осѣща.

Оригиналностьта, господа, не може да се вмѣнява въ грѣхъ никому, защото инакъ би било сѫщото, като да гълчишъ, да мъмришъ челобѣлѣжки и обяснения, извлечени отъ рѣшенията на Върховния Кассационенъ Сѫдъ, и отъ коментаритѣ на французския Code de commerce.

Книгата ще се издава непрѣкѫснѫто въ три части. Първата часть ще обема материяла до мѣнителницитѣ; втората — относително мѣнителницитѣ и третята — относително фалимента.

Г-нъ Орошаковъ расчитва, че издаваньето му, като се касае до най-важнитѣ и катадневни интереси на търговската класса, ще намѣри най-широко распространение между г. г. търговцитѣ.

Цѣната на I-та часть била 2 л. 50 ст. за прѣдплатившитѣ и 3 л. 50 ст. въ продажба изъ книжарницитѣ.

Г-нъ Орошаковъ е издалъ покани за записванье абонати на изданието му и ний, отъ своя страна, канимъ читателитѣ си, които интересува, да се запишѫтъ на тѫзи капитална книга.

— Директорътъ на Ломското държавно педагогическо и III-класно училище, г-нъ Т. П. Митевъ, е издалъ покана за записвание абонати на прѣдприетото му отъ идущата година педагогическо списание за училищна практика и педагогическа литература *„Народно Училище.“* Программата му ще бѫде: I Теоретически отдѣлъ; II. Практически отдѣлъ; III. Биографически и критически отдѣлъ; IV. Изъ списанията; V. Училищна хроника: VI. Литературенъ *указатель и* VII. *Кореспонденция.*

Списанието щѣло да излѣзва веднъжъ въ мѣсеца на двѣ печатни коли отъ голѣмъ форматъ, а цѣната му — 2 л. 50 ст. за 6 мѣсеци, за ученици — 2 лева.

— Най-напрѣдъ в. „Балк. Зора“ споменѫ, че въ Плѣвенъ сѫ се сбили окр. управитель г. Цвѣтковъ съ единъ висшъ офицеръ. Послѣ в. »Своб. Слово« говори върху сѫщия скандалъ по-подробно тъй :

„Прѣди десетина и повече деня въ Плѣвенъ е станѫло сбиванье между окрѫжния управитель Цвѣткова и между единъ оффицеринъ; сбиваньето е имало сериозенъ характеръ, защото сѫ играли сабля и чаши за бира. Слѣдъ този побой между оффицера и управителя, послѣдний, като видѣлъ, че оффицерството силно се възмутило противъ администрацията, за да всели страхъ въ него, нагласилъ една шайка сопаджии да намѣрѭтъ полковия командиръ и да го бијѭтъ. И наистина, шайката намѣрила полковия командиръ г. Ботушарова, нападнѫла го ненадѣйно и го избила до толкова силно, щото той е лѣгнѫлъ боленъ. Този плѣвенски скандалъ, прѣдизвиканъ и нагласенъ тоже отъ единъ прѣдставитель на администрацията, заминава тоже безъ особенна забѣлѣжка и безъ извънредно послѣдствие. Отчислени сѫ окрѫжния управитель и оффицера, защото сѫ се били“.

— Г. Т. Кировъ, Шумненский окр. управитель, е пратилъ въ редакцията на в. »Врѣме« опровержение по статията на вѣстника за хасковскитѣ убийства. Въ опровержението си г-нъ Кировъ категорически отказва, да е поддържалъ шайка въ Хасково, както и че случката води началото си отъ неговото скарванье съ висшитѣ тамъ офицери. Между туй, г. Кировъ не скрива разнитѣ полицейски спрѣчквания съ офицери, като ги приписва само на строгото испълнение на длъжностьта си. А за сѫщинскитѣ причини на убийствата и г. Кировъ оставя да ги каже сѫдътъ.

Чудна работа! Такива убийства станѫли, а причината имъ сѐ се замълчава, като се подхвърля фразичка, че се прави въ полза на самитѣ офицери убити и ранени. И щомъ нѣкои расправятъ за тия причини, тѣзи нѣкои биватъ лоши хора, заедно и съ дузината хасковски интелигентни хора, които подтвърдявахѫ съобщенитѣ въ печата причини! Чудно нѣщо, току тъй по „частни“ причини да се стрѣлѭтъ 3—4-ма офицери нощно врѣме отъ най-низски, макаръ *»пълноправни“*, граждани! Но изоставяме да мислимъ по туй, защото то било вече забравена и разяснена работа, както казва „Свобода“. Зеръ, нѣма да ставаме „мюрюдия“ ний я? Нека г. Кировъ да става мюрюдие, че тъй кѫсно опровергава забравени работи . . .

— Съ Указъ отъ Н. Ц. Височество и съ съгласието на Народното Събрание, сессията се е продължила до 21-й того.

— Народното Събрание увеличило Цивилната Листа на Негово Царско Височество отъ 600,000 лева на 1,000,000 лева.

— На наслѣдницитѣ на покойния Князъ Александра е отпустнѫта отъ Народното Събрание пенсия въ размѣръ 40,000 лева годишно.

— Ще бѫде открита народна подписка за въздиганье въ София, Александровски площадъ, единъ великолѣпенъ паметникъ на бившия Князъ Александра.

— Излѣзла е вече I-та книга отъ *„Българска Сбирка“*, списание за книжнина и обществени знания, което се редактира отъ г-да Стеф. С. Бобчевъ и Мих. Ив. Маджаровъ въ Пловдивъ.

МѢСТНИ.

— В. „La Bulgarie“ съобщава за произвежданитѣ въ окрѫжната сиренарница въ Каварна разни качества европейско сиренье, подъ дирекцията на свършившия въ Швейцария и Франция по сиренарството г. Атанасъ Овчаровъ, и прибавя, че цѣната му е на четверть пó-долу отъ европейското.

Ний тъй сѫщо бѣхме се заинтересували *тукъ съ изработеното въ Каварна сиренье*, като швейцарското и рокфортското, но отзивитѣ, които се чувахѫ отъ вѣщи хора, ни бѣхѫ накарали да помълчимъ въ врѣме на обявената му отъ Постоянната Комиссия распродажба. Работата е, че сиреньето било много хубаво и въ нищо не отстѫпвало на европейското, но *се изнесло за продань още много прѣсно* Чувахме даже, че и самъ директорътъ, г. А. Овчаровъ, далъ съвѣтъ да не се изнася още на продань, но по нѣкакво недоразумение продажбата била открита.

Разбира се, че съ непазеньето на всичкитѣ условия възможно е да се причини неволно врѣда, като се компрометира още отначало заведението. За туй, поне за напрѣдъ, необходимо е да се спазятъ всички нуждни условия за сполуката на окрѫжната сиренарница.

— Настѫпватъ праздницитѣ. Напомнюваме на уважаемитѣ си съграждани че бихѫ направили много пó-добрѣ, вмѣсто да си служѫтъ съ карточки за поздравления или да правятъ и посрѣщатъ визити, да харижѫтъ по 10-на или повече лева на нѣкой отъ фондоветѣ за подпомаганье бѣдни ученици или ученички въ града ни. Вѣстникътъ ни ще излѣзе на врѣме прѣдъ праздницитѣ и всѣкой може да си послужи *безплатно* у насъ за съобщението си, че подарява, вмѣсто визитнитѣ карти, извѣстна суммица било на фонда при народнитѣ училища, било на фондоветѣ при мѣстнитѣ мѫжска и дѣвическа гимназии. Самáта подарена сумма, слѣдъ извѣстието въ вѣстника ни, може и трѣбва да бѫде поискана направо отъ прѣдставителитѣ на съотвѣтственнитѣ фондове срѣщу редовна квитанция.

— Въ минѫлия брой на 4 стр. въ обявлението на г-на Ferd. Thûrmer е станѫло грѣшка: датата на обявлението е напечатана „$^6/_{18}$ Octobre«, вмѣсто „$^5/_{17}$ Decembre“.

— Пощата, и по желѣзница и по море, е спрѣла по причина на паднѫлия снѣгъ и бурята. Днесь третий день нѣма поща.

— Три нощи на редъ имаше пожаръ въ града, но безъ особни загуби.

КР. ИВ. МИРСКИЙ, адвокатъ у Варна, подари въ Варненското Кметство една сумма въ полза на бѣднитѣ въ Варна, за да се освободи да прави визити или да праща визитни карти за честитение Новата година.

1—484—*1*

ПИШѪТЪ НИ ОТЪ:

ВАРНЕНСКО
ОКР. УПРАВЛЕНИЕ
ОТДѢЛ. ФИНАНСОВО
No. 12361
22 Декемврий 1893 год
г. Варна.

До Господина Редактора
на в. „Черно Море“.

Господине Редакторе,

Въ 87-й брой на редактирания отъ Васъ вѣстникъ „Черно Море“, пише единъ гражданинъ отъ Добричъ, за дѣйствията на тѫржната коммиссия по продажба държавнитѣ имоти въ Добричската околия, като казва, че отъ дѣйствията на тѫзи коммиссия, хубава работа се е отворила за тамкашнитѣ сѫдилища, защото управлението нѣмало никакъвъ редовенъ списъкъ, съставенъ по законътъ, който билъ за тѫзи цѣль приетъ отъ Народното Събрание прѣзъ 1884 година, а именно „законътъ за опрѣдѣление държавнитѣ земи и пасбища (совати)«. Дописникътъ Ви казва, че само една коммиссия, съставена съгласно чл. 1-й отъ този законъ, опредѣля кои сѫ държавнитѣ имоти, и съставенийтъ отъ неѭ списъкъ, слѣдъ като се утвърди отъ Финансовото министерство и публикува въ Държавния Вѣстникъ, може да се счита за точенъ; обаче, знаяло се е добрѣ, че такъва коммиссия въ Добричската околия никога не е имало. Най-послѣ пита: отъ гдѣ сѫ черпени свѣдѣнията и на как*во основание е съставенъ въпроснийтъ списъкъ?*

За да не би г. г. читателитѣ Ви, като не сѫ въ течението на работата, да вематъ за чиста монета писаното отъ Добричскийтъ гражданинъ и да си съставѭтъ мнѣние, че наистина управлението нарушава законитѣ на страната и произволничи, намѣрихъ за нуждно да дамъ слѣдующето разяснение:

1). Законътъ, на който се основава дописникътъ Ви, се отнася съвършенно за други държавни земи. Този законъ по самото си заглавие и съдържание, както и отъ протоколитѣ на дебатитѣ въ народното събрание при приеманьето му, се разбира, че се отнася само до земи и пасбища (совати), които сѫ чисто държавни имущества, останѫли като такива, още отъ турското владичество, а не и за другитѣ имущества, каквито се намиратъ въ Добричската околия, останѫли отъ незавърнѫлитѣ се отъ бѣгство турци, отъ които съгласно *Височайший Указъ* отъ 14-й Октомврий 1883 год. № 846, непокриттитѣ стѣжания, въ които не сѫ се ввели въ владѣние избѣгнѫлитѣ турци до 1-й Януарий 1885 год., останѫхѫ държавни; а по рано тѣ бѣхѫ отъ категорията на условнитѣ, подъ каквато категория и днесь се считатъ покриттитѣ стѣжания;

2). Съгласно окрѫжното на Финан. Министерство No 8352 отъ 31 Мартъ 1887 год. се състави коммиссия, за описваньето на такива имоти, състояща се отъ единъ членъ отъ Окр. Съвѣтъ, Финансови Нагледници, всѣки въ своята околия и Кметътъ отъ селото, въ което се описахѫ имотитѣ. Тѣзи коммиссии сѫ съставени специално за издирваньето и описваньето на недвижимитѣ имоти, останѫли отъ невъзвърнѫлитѣ се турци. Слѣдъ свършваньето дѣйствията на тая коммиссия, се съставихѫ сегашнитѣ списъци, но че и тѣ не сѫ точни, дописникътъ Ви отъ Добричь право казва, само че въ обратна смисъль, защото Управлението, не по своя инициатива, съставило невѣрни списъци и да е уврѣдило въ нѣщо населението, както иска да каже въ дописката си, а защото още много имоти останѫхѫ укрити и не показани на коммиссията; обаче сега, когато почнѫхѫ да се продаватъ, земледѣлцитѣ като заинтересовани, сами захванѫхѫ да исказватъ, гдѣ и какви имоти има засвоени. Слѣдователно, Управлението въ такъвъ случай не може да бѫде индеферентно и да не се въсползува отъ случая да открие затаенитѣ до сега държавни имоти; а всѣкога при откриваньето на такива случаи, е изслѣдвало и изисквало доказателства за правовладѣние на имота и при липсваньето на такива, управлението ги е записвало въ списъка за държавнитѣ имоти и е обявило продажбата имъ.

Колкото процесси има до сега заведени прѣдъ сѫдилищата противъ хазната, почти всичкитѣ сѫ основани на давностно владѣние, което ще се доказва отъ свидѣтели подъ клѣтва и което може да се извърши само чрѣзъ сѫдилищата, а не и въ административнитѣ учрѣждения.

Отъ до тукъ казаното, въ истинностьта на което като основано на необорими факти и законъ, никой не би се усъмнилъ, излиза, че г-нъ дописникътъ Ви ималъ за цѣль, просто да нанесе пятно на Окр. Управление и съ това да постигне злонамѣрена или нѣкаква користна цѣль. Азъ не знаѭ кой е той, но отъ писаното му се вижда, че или е нѣкой Добричский сѫдия, който иска да се избави отъ многото работа, която му се вижда тежка, или нѣкой услужливъ партизанинъ, който хвърля тия инсунуации противъ Управлението, за да му се каже аферимъ, или пъкъ нѣкой недоволенъ отъ откриваньето засвоенитѣ отъ него държавни имоти. Който и да е обиче той, съвѣтвалъ бихъ го, въ бѫдѫще прѣди да пише нѣщо да се справлява и изучва работата добрѣ и тогава да пише, а не както въ данний случай да става смѣшенъ, а и Васъ Г-не Редакторе, да вкарва въ заблуждение.

На основание чл. 11 отъ закона за печата, молѭ, г-не Редакторе, благоволѣте да дадете мѣсто на настоящето ми въ слѣдующийтъ брой да Вѣстникътъ Ви „Черно Море.«

Финансовъ Чиновникъ: **Добриновский.**

(Б. Р.—Мислимъ, лѣжи ни длъжностьта да кажемъ, че г. Чиновникъ е паднѫлъ въ погрѣшка, като смѣсилъ Добрички сѫдия въ разяснението си. Желаемъ да ни повѣрва, че писмото, по което *той възразява, не е отъ сѫдия, нито отъ чи*новникъ. Пъкъ и какво ни трѣбва личностьта? *Тукъ явно не е работата партизанска.)*

Балчикъ. (Телеграмма) Тукашний Директоръ на Трикласното Училище, въ качеството си прѣдсѣдатель на читалището, е разрѣшилъ безъ съгласието на коллегитѣ си да се даде угощение въ помѣщението на читалнята отъ Емурла Мустафовъ, въ честь на обрѣзванието на синоветѣ си, гдѣто е запрѣтено отъ настоятелството даже и кафе да се пие! Такъва ли е цѣльта на библиотекитѣ ни?! Не е ли повече отъ позоръ подобно дѣйствие отъ страна на единъ директоръ?! Или иска да се овогати библиотеката, ако има обещано нѣкакво възнаграждение!

Кандиларовъ.

ЛОВЧАНСКИЙ ОКРѪЖЕНЪ СѪДЪ.

ОБЯ[illegible]

Подписаний, И. Ив Топа[illegible], членъ при Ловчанский Окрѫженъ Сѫд[illegible] ловодитель по несъстоятелностьта на Търговското събирателно Дружество „Братия Коста и Никола Х. Мичеви“, жители изъ гр. Ловечь, чрѣзъ настоящето обявявамъ, съгласно чл. чл. 211 и 212 отъ Търговский законъ, на всички кредитори къмъ споменѫтата несъстоятелность, земитѣ на които сѫ се освидѣтелствували и доказали, че тѣ сѫ длъжни да се явятъ въ 9 чатъть прѣди пладнѣ на 20-й текущий м-цъ Декемврий т. г., въ помѣщението на Ловчанский Окрѫженъ Сѫдъ, прѣдъ постояннитѣ синдици Михаилъ Векилски и Михаилъ Дунковъ, за да присѫтствуватъ на събранието отъ заемодавцитѣ на сѫщата Търговска несъстоятелность и се произнесѫтъ, съгласно чл. 217 отъ сѫщий Търговский законъ, ако си запазватъ правото или не на спогаждание (*конкордатъ*) съ горѣпоименованитѣ несъстоятелни длъжници, въ случай, че тѣ бѫдѫтъ оправдани отъ компетентното углавно сѫдилище по обвинението имъ въ лукаво банкрутство.

Призоваватъ се да присѫтствуватъ на това събрание и несъстоятелнитѣ длъжници Коста и Никола Х. Мичеви.

Гр, Ловечь, 8-й Декемврий 1893 г.
Чл. Дѣловодитель: **И. Топаловъ.**

вѣка, защо да иска той да е человѣкъ а не гуртъ.

Но за да не съблазнимъ и да не стрѣскаме прѣкаленитѣ консерватори, азъ прѣбързвамъ да кажѫ, че говорѭ за оригиналность, която не смѣсямъ съ невѣжеството, и свършамъ, като кажѫ, че азъ не виждамъ какво има и въ туй отношение да се страхуваме и свѣнимъ, ако на испорченния вкусъ и на обрѫгнѫлия инакъ взглѣдъ на нѣкои си, се покажемъ до нейдѣ оригинални.

Отъ Всеобщата История, г-да, може да се узнае най-добрѣ, какво влияние сѫ имали върху хода на събитията въ человѣческия родъ заслугитѣ на мислителитѣ и приеманьето на новитѣ понятия: слѣдствие на тѣхъ е това, дѣто виждаме, че отъ година на година на свѣтътъ става все по-добрѣ да се живѣе.

Иматъ, г-да, другитѣ народи конституция съ сенати и държавни съвѣти, но за да приемемъ и ний това, което тѣ иматъ, не трѣбва ли да поразмислимъ и да се попитаме: защо ги иматъ тѣ и какъ е станѫло да ги иматъ; да ли послѣдствие на нуждитѣ, които се указали необходимо тѣхното учреждение или послѣдствие на нуждитѣ да избѣгнѫтъ нѣкое неотразимо зло, което у други нѣма? Изучваньето на историята за установлението на сенати и държавни съвѣти въ другитѣ конституционни държави, може най-добрѣ, дори и осязателно, да ни покаже, че ний не само не трѣбва да приемемъ таквизъ учрѣждения, но трѣбва и внимателно да ги избѣгваме.

Всички тѣзи конституции съ сенати и държавни съвѣти, г-да, сѫ произлѣзли отъ монархии, които, като сѫ се намѣрили въ нужда да дадѫтъ нѣкои права на народа, трѣбвало да промислѭтъ да отворѭтъ мѣста и на прѣдишнитѣ съучастници на властьта си, да задоволѭтъ и тѣхъ Тъй е произлѣзълъ сената въ Англия, Франция и въ Белгия. Други условия сѫ прѣдизвикали постановлението на сената въ Америка. Слѣпо поддържанье е постановило тѣзи учреждения въ нѣкои нови народи. Подобни причини извикахѫ учреждението на Държавния съвѣтъ въ Турция. Но колкото за насъ, не можемъ да не признаемъ, че условията, подъ които сѫ се намѣрили въ необходимость да приематъ тѣзи учреждения други конституции, сѫ били съвсѣмъ други и даже съвсѣмъ противоположни на тѣзи, подъ които се намѣрваме ний днесъ, като излѣзваме изъ едно съвсѣмъ друго положение. У насъ нѣма таквизъ хора, за които да правимъ особенно мѣсто, ний не слѣзваме отъ монархия и да търсимъ какъ да настанимъ нейнитѣ развалини, а излѣзваме отъ едно положение, което добрѣ-разбрано, трѣбва съвсѣмъ да ни извади отъ този меракъ да правимъ сенати и държавни съвѣти.

Не за сенати, г-да, и не държавни съвѣти прѣдлѣжи намъ да се стараемъ и промисляме; има въпроси много по-важни и по-сѫществени отъ въпроситѣ за рѣпа и салата. Много по-важенъ и по-сѫщественъ е за насъ въпросътъ какъ да се устроимъ, за да имаме едно силно крѣпко Правителство, въпросъ който е тѣсно свързанъ съ разискванитѣ тукъ членове и даже е сѫщественната часть на този въпросъ, то за това и трѣбва да привлече особенно вниманието ни и именно за него трѣбва да се стараемъ.

Но ето, че и самия този въпросъ, самото това главно желание, разбирано, както азъ го разбирамъ, тоже говори явно и рѣшително противъ таквизито учреждения на сенати и държавни съвѣти, които за друго и не служѫтъ, освѣнъ да отчуждаватъ владѣтеля отъ владѣемитѣ, като се турѭтъ между необходимитѣ за двѣтѣ страни тѣсни сношения и прѣми съприкосновения и ставатъ прѣгради колкото ненуждни, толкозъ и ухрабни. И първо, защото тѣзи прѣгради не сѫ освѣнъ остатки отъ древнеазийскитѣ постановления когато отношенията на владѣтелитѣ съ владѣемитѣ сѫ били тъй чудовищни. Но да се не впущаме да издирваме происхождение.

Искате ли правителство силно и крѣпко, г-да, каквото трѣбва да бѫде всѣко правителство, каквото всички желаемъ да бѫде нашето. Поставѣте народътъ въ прями отношения съ него, свържете по-яко връскитѣ на тѣзи отношения, отхвърлѣте всичко що може да отстрани добритѣ между нихъ споразумѣния и вий ще имате онова, което желаете и търсите.

Но искатъ да ни увѣрѭтъ, че учреждението на сенатъ или на държавенъ съвѣтъ е нуждно и необходимо по много и много причини, които привождатъ, които обаче не издържатъ критика Дълго би било да влѣземъ въ подробни разисквания по това, но не можемъ и съвсѣмъ безъ възражение да оставимъ тѣхнитѣ доводи, за туй азъ бихъ желалъ, ако ми позволите, колкото е възможно на кратко, да кажѫ нѣщо на бърза рѫка и за тѣхъ.

Казуватъ ни, че учрѫждението на Сената е необходимо, за да прѣдувардва отъ всѣко сблъкновение Народното Събрание съ Висшата Власть; но това не е освѣнъ единъ гнилъ доводъ. Да оставимъ да не питаме като какви стълкновения могѫтъ да произлѣзатъ, но нека кажемъ, че това е прѣдвидено въ другитѣ постановления на Конституцията. Не е ли, че Князътъ има правото да удобри или да отхвърли прѣдложенията на Събранието? Не е ли, че Князътъ има правото да растуря Камарата, когато ѭ види, че тя иска да упорствува, и да свика нова? Но тъкмо така е, ще ни кажѫтъ, че ако и новата камара се заинати? Но тъкмо за това, ще кажемъ ний, Сенатъ и не е нужденъ; защото въ такъвъ случай, до който не ще се дойде безъ основни причини, необходимо ще е, или Камарата да се покори на волята на Князя или Князътъ на волята на Камарата. Въ такъвъ случай никаква работа нѣма ни сенатъ, ни държавенъ съвѣтъ, никакво посрѣдничество, което може да искриви или да отклони само онѣзи спасителни резони, прѣдъ които трѣбва да се прѣклони или волята на Князътъ или волята на Камарата.

Страхуватъ се отъ буйствата на младитѣ и распалени глави въ Камарата, и искатъ да създадѫтъ друга една държава въ държавата на Народното Събрание — държава старческа, която да обуздава буйството на младитѣ. Страхъ химерически и мѣрки безцѣлни! Да се страхуватъ тамъ, гдѣто нѣма страхъ, ще каже, че не сѫ изучили и не познаватъ добрѣ народътъ си или иматъ криври понятия за него. А гдѣто искатъ да вематъ таквизи мѣрки, каквото прѣдлагатъ ужь за прѣдопазвание отъ злото на буйството, показва дебелото непознавание на человѣчеството. Таквизито забравятъ даже съврѣменнийтъ и живъ примѣръ, че Викторъ Хюго е вечь на осемдесетъ години и пакъ е той найбуйния между депутатитѣ на френската камара. Колкото за другото третьото страхувание, страхувание не толкозъ безосновно, страхуванье, че въ Камарата може да стане наводнение отъ хора най-гюрюлтюджии на свѣта, каквито сѫ адвокатитѣ, които дигатъ най-голѣма гюрюлтия въ събранието, за да сбиѭтъ съ толкъ общото мнѣние, за добра честь на народа ни и Народното ни Събрание, нѣмаме ги до толкова болъ да си паримъ кокалитѣ отъ тѣхъ, каквото много други народи. Не е настанѫло още таквози врѣме у насъ. Не отричамъ, че тѣзи скакалци може твърдѣ скоро да се развѫдѭтъ и у насъ . . .

(Слѣдва).

AVIS

Vu les nombreuses demandes, venant de la Bulgarie, de PIANOS de ma fabrication, déjà reconnus à Varna comme BIEN SUPERIEURS aux autres provenances, j' ai l' honneur d' informer le respectable public que, pour faciliter l'acquisition de mes instruments je me suis décidé à établir

Un dépôt

permanent à Varna, où mes pianos seront visibles et vendus par moi-même, AUX PRIX DE FABRIQUE, dont le premier envoie arrivera sous peu à Varna.

En attendant, M-r BENDA, mon Agent à VARNA, est chargé à donner toute explication désirable à ce sujet.

Meissen (Royaume de Saxe)
Le 6/18 Decembre 1893.

Ferd. Thürmer
Fabricant-propriétaire

15—440 - 7

ДИМИТРЪ Н. МУТАФОВЪ

([illegible]ний Секретарь на Варн. Град. Общин. Управление)

[illegible]твори **писалище** за разни прошения, контракти и др. до всичкитѣ учреждения.

Писалището е [illegible]усалата до турското училище [illegible] срѣщу помѣщението на Об[illegible]равление.

ПОТРЕТИ

НА ПОКОЙНИЯ КНЯЗЪ АЛЕКСАНДРА I-Й се продаватъ въ разни величини и форми у придворния фотографъ

Карлъ Албрехтъ.
Варна.

ПРОДАВА СЕ:

по доброволно съгласие едно **мѣсто**, отъ 684 кв. м., съ единъ **дюгень** въ него, на жгълъ, подъ № 308, находяще се въ Варна, V-й учас. улицитѣ „Раковска“ и „Соколска“ (въ новия кварталъ).

За споразумение въ домъ № 185, въ V-й уч., улица „Асенова“.

ОТВАРЯ СЕ ПОДПИСКА

ЗА СМОМОЩЕСТВОВАТЕЛИ

на

„Юридическо Списание“

ГОДИНА ШЕСТА

Отъ 1-й Януарий 1894 год. извѣстното вече ни читающата българска публика **Юридическо списание** почва своята **шеста годишнина**. Списанието прѣзъ тжзи година ще се занимава:

1) съ статии по всичкитѣ части на юридическитѣ и държавни науки, които ежедневний нашъ сждебенъ и държавенъ животъ повдигатъ;

2) съ догматически статии по правото, прѣдназначени да поучаватъ нашитѣ неюристи сждии и адвокати и слушателитѣ въ юридическия отдѣлъ при Висшето училище;

3) съ практически случаи, т. е. съ изложението на ония дѣла граждански и углавни, разгледвани отъ Върх. Касс. сждъ, на които разрѣшението и приетото отъ най-висшия нашъ сждъ обяснение на закона служжтъ за общо ржководство на сждилищата и частнитѣ лица;

4) съ съобщаванье разни новини домашни и иностранни върху въпроси, които интересуватъ юриститѣ и сждилищата, и

5) съ книжовни извѣстия върху юридическитѣ книги и списания, които се появяватъ у насъ и въ странство, особенно славянскитѣ.

При това **Юридическо Списание** ще принася на читателитѣ си въ прѣводъ най-отлични статии по правото отъ знаменити юристи и нѣма да отказва колонитѣ и на статии по нашето обичайно право.

Юридическо Списание прѣзъ 1894 г. ще продължава да печата коментара на г-на Тончева по новия законъ за „задълженията и договоритѣ.“

Канимъ всички наши десегашни абонати да обновжтъ подписката си и *за шестата година на* **Юр. Списание.**

Стойността на абонамента 10 лева се внася въ прѣдплата и се испраща **А. Каблешкову** *въ* **София**, членъ въ Върх. Касс. сждъ.

☞ Абонаменти се приематъ отъ всичкитѣ телеграфопощенски станции въ България.

☞ Имената на записанитѣ спомоществователи заедно съ прѣдплатата молимъ да се испратжтъ до 1-й Януарий 1894, за да знаемъ кому да се испраща Списанието.

1—482—1 *Издателитѣ.*

Българска Сбирка

СПИСАНИЕ ЗА КНИЖНИНА И ОБЩЕСТВЕНИИ ЗНАНИЯ

Излазя подъ редакцията на

Стефана С. Бобчева и Михаила Ив. Маджарова.

Излазя всѣки мѣсецъ въ гр. Пловдивъ на 5 печатни коли и съдържа:

I. **Статии и очерки** по историята и етнографията — наши и чужди — и свѣдѣния по общественнитѣ знания и животъ.—Пжтешествия.

II. **Животописи** на знаменити мжжье.

III. **Изящна словесность:** стихотворения;—повѣсти, раскази и очерки;—прѣводи на нѣкои классически творения.

IV. **Книгописъ:** *а*) оцѣнка на български и чужди книги; *б*) показалецъ на новоизлѣзлитѣ книги; *в*) показалецъ на по-важнитѣ статии и др. въ поврѣм. списания и вѣстници.

V. **Изъ книжнината и живота:** бѣлѣжки и разсжждения върху по-важнитѣ явления въ книжнината и обществения животъ въ нашенско и на чужбина.

VI. **Малки вѣсти:** изъ книжовния, черковно-общественъ и училищенъ свѣтъ у насъ и на чужбина.

VII **Смѣсь:** свѣдѣния по домакинството, игиената и вѣсти за открития, изнамѣрвания и пр.

Цѣната на годишния абонаментъ е 10 лева за въ България, 12—извънъ. Половинъ годишни абонаменти не се приематъ.

Бѣлѣжка.—Всичко, което се отнася до списанието ни (писма, статии, поржчки, пари и пр), испровожда се: До администрацията на **Българска Сбирка,** Пловдивъ, улица Шадраванска, домъ на С. С. Бобчевъ.

3—473—1

Открива се подписка

НА СПОМОЩЕСТВОВАТЕЛИ ЗА II-ТА ГОДИШНИНА

НА

„Женский Свѣтъ“

СЪ ПРИТУРКА „ДОМАКИНЯ“

периодическо списание,

редактирано отъ жени,

ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ

„Женский Свѣтъ“ излѣзва дважъ, на 1 и 20 число, а Притурката „Домакиня“ веднжжъ, на 10 число, всѣки мѣсецъ; първий — подъ дирекцията на г-жа Т. Г. Ноева, а втората — подъ урежданьето на г-жица Ел. Манова.

И „Женский Свѣтъ“ и Притурката ще излѣзватъ на по една кола отъ форматъ, еднакъвъ съ минжлогодишния; първий ще съдържа всѣкакви статии, касающи се за жената въобще, а втората — такива по домакинството и разни ржкодѣлия.

Годишний абонаментъ, прѣдплатимъ, е: на списанието съ притурката за България 7 л., за странство 9 л.; само на списанието за България 5 лева, за странство 6 лева; само на притурката за България 3 лева, за странство 4 лева.

Отъ горньото става ясно, че обемътъ на списанието се увеличава, а абонаментътъ се умалява.

1—483—1 **Отъ Дирекцията.**

ПЪРВА КАЛБАСНА ФАБРИКА

на

Р. Г. Мощевъ – Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Имамъ честь да извѣстя почитаемата публика, че отворихъ ателие (работилница), въ което се приготовляватъ отъ чужденци-майстори най вкусни и разни видове шунки, салами вюрцли, като: салами, (чески, български, брауншвайски, унгарски, италиянски, ромжнски), отъ езици, итерници, дученъ отъ черъ дробъ, галантински, муртадела, дебрезински мозаикъ. Разни вюрцли (наденици) като: (чески, французски, дебрезински, франкфуртски. Пушени мѣса (чески, полски, италиански) и др.

Обрѣщамъ вниманието на почитаемата публика върху прѣкраснитѣ бълг. наденици.

Позволявамъ си да увѣря почит. публика, че грижата ми ще бжде да услужвамъ винаги съ добро качество стока и най-умѣренни цѣни.

Съ особно почитание:

Мощевъ.

3—476—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаний, Василий Г. Вассосъ, като имамъ намѣрение да се занимавамъ съ **адвокатска професия** въ гр. Варна, извѣстявамъ почитаемата публика, че отворихъ писалище въ улица „Мусалла“ въ зданието подъ № 733, срѣщу новопостроената Българска черква, и приемамъ защитата на всѣкакъвъ видъ граждански и углавни дѣла, също извършванъ отъ всѣкой родъ документи, приеманье извършванието на дѣла за прѣхвърляние право на собственость — съ умѣрено възнаграждение.

Гр. Варна, 14 Декемврий 1893

В. Г. Вассосъ.

3—475—2

ВАРНЕНСКИЙ ОКРЖЖЕНЪ СЖДЪ.

ОПРѢДѢЛЕНИЕ

№ 1031.

Варненский Окржженъ Сждъ въ распоредително засѣдание на вторий Ноемврий хилядо осемстотинъ деветдесеть и третя година, въ съставъ · Подпрѣдсѣдатель: Никола Кжневъ, Членове: Д-ръ Димитръ Милковъ и Асенъ Ивановъ, при Подсекретарьтъ Божилъ Николовъ и при участието на Помощникъ Прокурора Иванъ Долговъ, слуша доложената отъ члена Асенъ Ивановъ молба на Адолфъ Робертъ Капиталистъ Файтонджия и съпругата му Дора Робертъ, жителка изъ гр. Варна, при която, като прилагатъ едно свидѣтелство № 7886, издадено отъ Варненското Общинско Управление и прѣписъ отъ единъ актъ съ дата 21-й Октомврий т. г., молжтъ съгласно закона за усиновяванието да се утвърди помнежтий актъ. Сждътъ, слѣдъ изслушвание заключението на Помощникъ Прокурора, опрѣдѣли: Допуща усиновяваньето на Сара Хаимова, дъщеря на Хаимъ Ешкиназъ, отъ Адолфъ Робертъ и съпруга му Дора Робертъ.

На първообразното подписали:

Подпрѣдсѣдатель: Н. Д. Кжневъ, Членове: Д-ръ Д. В. Милковъ и А. Ивановъ и приподписалъ: Б. Николовъ.

Вѣрно съ първообразното:
Подпрѣдсѣдатель: **Н. Д. Кжневъ.**
1 - 479—1 Секретарь: **П. Стайковъ.**

ОТЪ СЖДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ ПРИ ВАРНЕН. ОКР. СЖДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3582

Подписанний, Пом. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сждъ на III участъкъ, на основание испълнителния листъ подъ No. 2698, издаденъ м. год. отъ I-й Провадийский Мир. Сждия въ полза на Черня и Вълча Колеви и С^ие^ противъ Мусса Мехмедовъ отъ Караджаотъ за 385 лева, опрѣделенитѣ имъ въ листа лихви и станжлитѣ разноски, обявявамъ, че на 30 Декемврий т. г. ще се произведе публична проданъ на 21 хектолитри и 4 декалитри жито (червенка).

Продажбата ще се извърши въ гр. Варна на мѣстото „Табахня“, гдѣто желающитѣ да го купжтъ, нека се явжтънега денъ. Наддаванието ще почне отъ цѣната, която ще се даде отъ първий наддавачъ при продажбата.

гр. Варна, 18-й Декемврий 1893 год.

П. Сждеб. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**
1—480—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3177.

Подписанний, Д. Златевъ, Помощн. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржженъ Сждъ, на II градский участъкъ, на основание чл. чл. 1004—1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че, слѣдъ трикратното публикуванье настоящето ми въ вѣстникъ „Черно Море“ публичната продажба ще се продължи 31 день и въ десетъ дневенъ срокъ съ правонаддаванье 5% въ гр Варна, ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество, принадлѣжаще на Софияни Парушева отъ гр. Варна: само една четвърта часть отъ кжщата нсходяща се въ гр. Варна, II участъкъ подъ № 709. Цѣлата кжща състои, въ горний етажъ една стая и салонъ, въ долний — двѣ стаи, въ двора има отдѣлно една стая, служи за катой, постройкитѣ сж отъ дървено-пржстенъ материялъ, покривъ керемиденъ, съ дворно мѣсто около 108 квадратни метра, между съсѣди: Елена Стефанова, Димитръ Георгиевъ Шюкюревъ и пжть.

Това имущество ще се продаде за удовлетворение искътъ на Тодоръ И. Коларовъ, повѣренникъ на Русси Яневъ отъ гр. Добричь, по испълнителний листъ № 8512 отъ 16 Юлий 1888 година на I Варненский Мировий сждъ състоящъ се отъ остатъкъ на дългътъ и около 300 лева и др.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката 500 лева.

Интересующитѣ се могжтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присжтственъ день и часъ, въ канцелярията ми.

Гр. Варна, 16 Декемврий 1893 г.
П. Сждеб. Приставъ: **Д Златевъ.**

3 - 478—1

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3579

Подписаний, Пом. Сждеб. Приставъ при Варненский Окр. Сждъ, на III участъкъ, на основание испълнителния листъ подъ № 1286, издаденъ т. г. отъ II Варненский Мировий Сждия въ полза на Никола Д. Провадалиевъ отъ Варна противъ Божилъ Ивановъ отъ с. Мемишъ-Софуларъ за 599 лева 65 ст., сждебни и по испълнението, до сега, 40 лева 40 ст.; обявявамъ, че отъ деньтъ на послѣдното трикратно публикуванье настоящето и до 31 день съгласно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражд. Сждопроизводство ще се произведе публична проданъ на слѣдующитѣ длъжникови имоти: 1) Една нива отъ седемь ($7^1/_2$ декари въ землището на с. Мемишъ-Суфларъ мѣстность „Юртлюкъ“ съсѣди: Стаматъ Димитровъ и отъ двѣтѣ страни гора; първоначално прицѣнена за 27 лева; 2) Лозье отъ единъ декаръ сжщо землище мѣстность “селскитѣ лозя“ съсѣди: Михалъ Тодоровъ, Коста Димитровъ, Георги Димовъ, и Иванъ Стояновъ — 60 лева; 3) Нива отъ седемь ($7^1/_2$) декара, сжщо землище мѣстность „Татж-Чешмя“ съсѣди: Михаль Тодоровъ, Димитръ Ганевъ отъ двѣтѣ страни и Проданъ Костадиновъ —99 лева; 4) Нива, 5 декара, сжщо землище мѣстность „чаталъ-чешмя“, съсѣди: отъ четертѣхъ страни гора и чешмя —22 лева. 5) Нива, петь декара, сжщо землище, мѣстность „Ташъ-чешмя“, съсѣди; Стаматъ Димитровъ, Димитръ Ганчевъ, рѣка и гора—45 лева и 6) Една кжща въ село Мемишъ-Суфларъ, покрита съ керемиди, при съсѣди: Иванъ Стояновъ, и отъ двѣтѣ страни пжть.

Продажбата на означенитѣ по-горѣ имоти ще се произведе въ канцеларията ми въ гр. Варна

Наддаванието ще почне отъ опрѣдѣленитѣ цѣни, а на кжщата отъ оцѣнката, която се даде отъ първий наддавачь.

Гр. Варна, 17 Декемврий 1893 год.
П. Сжд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**
3—481—1

Отговорникъ: **П. Чебай.**

Варна—Печат. Войниковъ.